

FÖLJETONG

MANNEN —
BETVINGAREN

av
Ruby M. Ayres

Hon följde efter honom ut i hallen. Allting tycktes henne så överkligt. Vad hade upp- väckt hans misstankar, varför hade hon inte föregående kväll rest sin väg med Jevon? Hon var rof för de svaraste själs- strider. Hur skulle hon kunna genomleva sina återstående dagar utan honom? Det skulle ha varit hårt nog att avstå från honom bara för tjugufyra timmar sen, hur mycket svårare, för att inte säga omöjligt, var det inte nu.

Det var vanvettigt av henne att ge sitt hedersord; och lika vanvettigt var det att tro, att hon skulle kunna hålla det. Så kom åter bilden av modern för henne, de hjälplösa, vaxgula handerna och de uttryckslösa ögonen, och åter fylldes hennes hjärta av de grymmaste samvetskval.

Färden tillbaka till Shortlands försiggick under djup tystnad, tills de i närheten av byn mötte Jevon Mulvaney till häst.

Rosalie knöt händerna och höll tillbaka andan. Kärleken till honom blossade åter upp. Hon kunde inte leva utan honom... hellre ville hon dö.

Bilen passerade honom i stark fart, men hon hann likväl upptäcka en liten rodnad av hans mörkhylla ansikte, då han allvarligt hälsade på dem, och hon förstod att hans ögon sände henne ett blixtnabbt meddelande.

Det var Garrick Smith som bröt tystnaden.

"Mulvaney rider utmärkt", sade han mera som i förbisä- ende, och då hans hustru in- genting svarade, tillade han: "Synd bara, att han inte har råd att hålla sig med bättre hästar."

Rosalie kunde inte förmå sig att svara något härligt, och när de kommo hem, gick hon in i sitt rum utan att säga ett ord.

Hon darrade i varje lem, och tusen tankar korsade hen- nes hjärna.

Vad skulle hon göra? Hon tog av hatten och bor- stade håret och när gongon- gen ljöd till lunch gick hon till matsalen men i en känsla av att hon gick i en dröm.

Garrick Smith mötte henne i hallen. I handen höll han ett brev.

"Detta har alldeles nyss kommit från Mulvaney... och det är till dig", sade han lugnt. "Jag har inte öppnat det och har inte heller tänkt göra det", tillade han blixtnabbt, då hon gjorde en liten ofri- villig rörelse för att rycka det till sig. "Jag tror det är bäst vi bränna det. Eller vad säger du?"

Och då hon ingenting sva- rade, strök han eld på en tändsticka, vilken han förde till ett av hörnen av kuvertet och höll kvar så länge tills det bit för bit brunnit ned, var- på han bar ut brevet på förstu- trappan och brände resten av det, vars glödande rester han sedan trampade sönder med foten.

Därpå gick han tillbaka in

till Rosalie.

"Jag gör inte anspråk på att vara en fin människa", sa- de han med bitter sarkasm. "Men jag hoppas du medger att jag för en gång skull för- sökt vara det."

SJUNDE KAPITLET

Stämningen vid middagen, som Jevon och hans far äto tillsammans samma kväll, var mer än vanligt tryckt. Jevon åt knappt någonting, och han såg gång på gång på klockan, som om han väntat på något.

"Så nervös du är i kväll, min pojke", sade fadern plöts- ligt efter att en lång stund ha suttit och iakttagit Jevon. "Vad går åt dig?"

"Vad går åt mig...? Natu- rligtvis ingenting. Jag är inte hungrig... det är alltsam- mans."

"Är du färdig, så kom med och ta ett parti biljard med mig."

"Inte i eftermiddag; jag... åh, nåja, kör till."

De gingo in i biljardrum- met, men Jevon spelade illa; han missade gång på gång och gav till slut upp spelet med ett skratt.

"I eftermiddag går allting galet för mig", sade han. "Här är så varmt. Förlåt, far, men jag måste ta en promenad."

"Då följer jag med dig", svarade fadern. Men då han fann, hur misslynt Jevon såg ut, ändrade han sig och tillä- de: "Du går kanske hellre en- sam."

"Visst inte", svarade Jevon skrattande. "Varför skulle jag gå ensam? Följ nu med."

Men då de kommo ut på trappan började det häftigt regna, varför den gamle drog sig tillbaka in.

"Det är för vått för mig... jag går hellre och lägger mig!"

Men han stod kvar på trap- pan långt efter det Jevon försvunnit ur sikte i mörkret.

"Vad gick åt pojken?" sade han för sig själv med bekym- rad min. "Jag har aldrig förr sett honom så besynnerlig."

Han skulle ha blivit än mer bekymrad om han sett Jevon börja springa av alla krafter, så snart han väl var utom syn- håll. Klockan var nära tio och i brevet till Rosalie hade han bett henne möta honom kloc- kan nio.

"Jag kommer hem till dig, om du hellre önskar det", hade han skrivit. "Jag gör allt vad du vill och försök nu att träf- fa mig om också blott för någ- ra minuter."

Det var nu för sent för att hoppas att hon skulle vara vid mötesplatsen, det förstod han, men ändå hoppades han då han kom fram till grindar- na att han skulle få se henne.

Det lyste i flera fönster, och efter en stund tog han för- siktigt några steg fram till vägen. Gardinerna för salongs- fönstren voro icke nerfällda, och han smög få få över gräs- planen och tittade in.

Gamla mrs. Garrick Smith satt i en länstol och virkade;

då och då lyfte hon blicken mot sonen, som satt mitt emot och läste.

Hans uppsyn var trumpnare än vanligt, och den stora ge- stalten kraftfullare än någon- sin. Mulvaney iakttog honom med sammanbitna tänder. Denne man var gift med Ro- salie, denne man ägde henne till kropp och själ — denna älskliga kvinna, som senast kvällen förut kysst honom och lutat sitt huvud mot hans axel bedyrande att hon älskade ho- nom. Varför hade han inte tvingat henne att resa sin väg med honom? Ett sådant till- fälle skulle kanske aldrig mer erbjuda sig.

Hon sågs inte till i salongen, trots en uppslagen bok på sof- fan och en liten tunn näsduk, som låg nerfallen på golvet, vittnade om att hon nyss varit där. Han drog sig hastigt till- baka till grinden för den hän- delse hon smugit sig ut för att möta honom. Men hon syn- tes inte till och då han än en gång såg upp åt fönstren voro gardinerna i salongen nerfäll- da.

Allt hopp om att den kväl- len få träffa henne var alltså ute, och hans hjärta tyngdes av svartsjuka och okavlig längtan efter henne. Då han sakta vände tillbaka, och åter ångrade han bittert att an in- te kvällen förut rest sin väg med henne.

Kvällen tycktes helt plöts- ligt ha blivit ovanligt mörk, och en kall vind svepte över landskapet. Väget tycktes all- deles öde, tills han plötsligt hörde hastiga steg.

Han stannade och lyssnade, hans hjärta arbetade våldsamt.

Rosalie? Det var ju vanvet- tigt att hoppas att det kunde vara hon, och hur besviken blev han inte då han tätt bred- vid sig igenkände en annan kvinnoröst.

"Jevon. Vet du vad. Jag var så säker på att det var du", sade hon skrattande.

"Eileen. Herre gud, vad i all världen gör du ute så här sent på kvällen?"

"Kors, så upprörd du är ö- ver det! Jag hade tråkigt hem- ma och därför sprang jag ut. Tror du någon tänker enleve- ra mig?"

"Det är så sent... och så är du en mil hemifrån."

Han kunde känna hur hen- nes ögon forskande vilade på honom, han var därför så glad över att det så mörkt som det var.

"Beträffande avståndet, så är du två mil hemifrån", sa- de hon trumpet, "och... för- resten... varför kom du inte till middagen i går?"

"Å herre gud!" utbrast han häpen. Han hade verkligen totalt glömt bort att han var bjuden till Inglefields. Han började utskulda sig, men Ei- leen avbröt honom.

"Inga lögner, Jevon! Håll dig till sanningen, så håller jag ännu mera av dig. Du glömde bort det, sade du?"

"Ja, och jag är uppriktigt ledsen för det."

"Det tror jag visst, och jag förlåter dig, om du nu följer med mig hem och övertygar- diz om att jag inte är enleve- rad."

Det låg något hänfullt i hennes ton, och Jevon gjorde en grimas av missnöje då han slöt upp vid hennes sida.

"Vet mrs. Inglefield var du är?" frågade han efter en stund.

"Vad går åt dig i kväll?" frågade hon med ett skallande

skratt. "Du har i ett slag bli- vit så pryd. Om mamma vet att jag är ute? En sådan frå- ga till en modernt uppföstrad oberoende flicka."

"Det är riskabelt för dig att vara ute så sent på vägarna."

"Du tycker naturligtvis att jag behöver förklade?"

"Nej, men det är dumt att ensam i mörkret företa långa promenader."

"Begär du aldrig några dum- heter, Jevon?" Det lag nagon- ting under denna fråga, och Jevon kände hur han rodnade, och innan han hunnit svara fortfor hon på sitt öppna, na- turliga sätt: Jevon, får jag göra dig en fråga?"

"Gärna."

"Du kommer att hata mig, kanske vägra att svara mig."

"Säg vad det är så få vi se."

"Jo, det var bara detta..."

är du kär i Rosalie Garrick Smith?"

Det dröjde länge innan Je- von svarade, och hon befann sig i den största spänning. Därpå brast hon ut i ett na- turligt skratt.

"Jevon, svara inte, om du tänker komma med en lögn."

Jevon harklade sig nervöst, hans kinder brände.

"Det finns ingen anledning för mig att ljuga", svarade han stelt. "Det finns ingen an- ledning för mig att över huvud taget besvara en så vanvettig fråga."

"Ingen anledning... jag trod- de vi voro goda vänner."

Det var någonting i hennes sätt som sårade honom. Han hade tyckt om Eileen och gjor- de det fortfarande; hon var uppriktig och naturlig trots sina moderna åsikter, och han visste att hon höll av honom och att hon alltid kände sig lycklig vid tanken på att de en gång skulle gifta sig.

"Tro inte att jag tänker spionera på dig och utforska saker som inte angår mig", sa- de hon med rörelse, "men då vi träffade dig i går tillsam- mans med henne, undrade mamma..."

"Det är således mrs. Ingle- field som satt i dig dessa gril- ler?" inföll han vred.

"Nej, de funnos hos mig re- dan förut."

De fortsatte några steg un- der tystnad.

"Det är orätt mot mrs. Gar- rick Smith att komma med så- dana insinuationer", sade Je- von slutligen.

"Det tycker jag inte", in- vände Eileen. "Att man är gift hindrar inte att man kan bli kär i en annan. Kärleken rår man inte över... den kommer av sig själv; det vet du kan- ske inte."

Men gud skall veta att han visste det, och hans pulsar dunkade när han tänkte på de lyckliga ögonblick då Rosalies silkeslena hår snuddade vid hans kind och hennes mjuka armar omslingrade hans hals.

"Folk finner glädje i att prata", sade han irriterad. "Om var och en ville sköta sig själv, skulle allt vara mycket bättre här i världen."

"Men jag tror att detta verkligen är en sak som an- går mig", sade Eileen lugnt.

Han tvisstar, sade slagen av hennes uppriktighet och hon fortfor utan att ge honom tillfälle att säga något:

"Jag vill att allting oss e- mellan skall vara uppriktighet."

Jag vet att folk tror, att det skall bli parti mellan oss... eller skulle bli, borde jag ha sagt... och därför vill jag veta hur saken står." Hon nöp

far?"

honom härvid skälmaktigt i armen och tillade: "Var nu snäll, Jevon."

Han försökte tala, men kun- de inte finna ord för vad han hade att säga. Hon samlade glödande kol på hans huvud, och det förargade honom: Han var inte kär i henne... hennes grepp i hans arm, hur vänligt det än var, förmådde inte upp- väcka några varmare känslor hos honom. Och ändå tyckte han om henne.

"Jag tror det är bäst vi lämna det här ämnet", sade han. "Alltsammans är dumhe- ter."

"Tack så mycket."

Han kisade med ögonen för att kunna se hennes ansikte i mörkret.

"Jag tror du börjar bli sar- kastisk?" sade han uppbru- sande.

"Inte det minsta; jag sade tack, därför att du besvarat min fråga, det är alltsam- mans."

"Det har jag inte gjort... jag har inte sagt nå ont."

"Det var likväl ett svar", sade hon. Och efter ett ögon- blicks tystnad tillade hon: "Godnatt", och sprang ifrån honom i mörkret.

Jevon fortsatte långsamt hemåt; han skämdes. Vad ha- de hon med den saken att gö- ra, om han och Rosalie höllo av varandra.

Då han kom hem, smög han sig upp på sitt rum. Han ville inte träffa fadern, han var förbittrad på hela världen. Så tidigt som möjligt nästa mor- gon gick han åter till Short- lands och bad utan omsvep att få tala med Garrick Smith.

"Jag tror han är utgången", svarade husjungfrun. "Men mrs. Smith är hemma."

"Tack, får jag då tala med henne?"

Han gick in och väntade un- der otålighet, medan jungfrun anmälde honom för Rosalie. Och då dörren äntligen öpp- nades, vände han sig blixtnabbt om.

"Mrs. Smith beklagar, att hon inte kan ta emot", sade jungfrun, "hon bad hälsa och säga, att hon i dag har så myc- ket att göra."

"Jasa", svarade Jevon, halvt bragt ur fattningen, och av- lägsnade sig utan att säga ett ord vidare. Vad hade hänt? Tusen frågor trängde sig på honom under vägen därifrån. Visste Garrick Smith nå- got? Men det var omöjligt; ingenting hade inträffat förr- än för två dagar sen, och då hade Garrick Smith varit i London.

Han greps av vrede och svartsjuka. Hade hon drivit gäck med honom endast för att visa sin makt, och höll hon kanske inte alls av honom? Så kom han att tänka på hur hon smugit sig intill honom och slagit sina armar om hans hals, och nu lät han alla tvivel fara. Skälet var därför säkert något annat.

Han var resten av dagen tillsammans med fadern. Den gamle hade en skarp iaktta- elseförmåga, och fastän Je- von uppbjöd alla sina krafter för att vara som vanligt, kån- de han, att han inte i lång- den skulle lyckas härmed, så att när middagen kom bröt han omsider tystnaden vid bor- det och meddelade sin avsikt att fara till Inglefields.

"Jag träffade Eileen i går kväll, och hon bad mig kom- ma till dem," sade han san- ningslöst. "Följer du med, eller inte?"